

LINH HỒN LẠC LỐI

(Thơ & Nhạc TTBG)

Âm điệu buồn và chịu đựng. Slow Ré trưởng.

Sáng tác Chủ Nhật May 2/2021 12:27 trưa tại căn nhà Những Người Trăm Năm Cũ.

[]

*Buổi sáng ra vườn nghe chim hót
Trên cành cao những tiếng hoan ca
Buổi sáng một mình ngồi thẩn thức
Trước nắm mộ tình vừa đắp hôm qua*

*Ngày xưa rồi tiếp nối ngày sau
Thời gian hờ hững trôi qua mau
Đông đi Xuân đến không ngừng nghỉ
Đôi vai gầy run rẩy canh trâu.*

*Đêm tàn ngày sang luân chuyển nhau
Tháng năm tiếp nối đón với đau
Đầu cúi, mắt mờ, chân bước chậm
Biết tìm đâu con đường trở về?*

*Buổi sáng lặng lẽ nhìn mây xa
Chim trên cành vẫn tiếng hoan ca
Trời cao xanh thẳm nào soi thấu
Một linh hồn lạc lối hôm qua?*

[]

LẠY TRỜI CHO NGƯNG GIÓ!

(Thơ & Nhạc phổ TTBG)

Âm điệu van lơn. Boston Do thứ.

(Viết xong chiều thứ Hai, May 3/2021 6:59PM trong cơn gió rền rĩ đất trời San Jose).

[]

*Lạy Trời cho ngưng gió!
Ngưng tiếng ngày lao đao
Ngưng tiếng đêm hốt hoảng
Ngưng giấc trở u hoài.*

*Năm xưa nghe gió thổi
Lãng mạn hồn xôn xao
Bây giờ nghe gió rạp
Mang mang buồn làm sao!*

*Hôm em ra đi luôn
Lòng mẹ già hiu quạnh
Biển khơi gió thổi mạnh
Ôm ấp xác em thương*

*Ngày xa là quê hương
Đất khách thân tâm gửi*

*Tiếng gió rền nhắc nhở
Về cố quận xa xôi*

*Lạy Trời cho gió ngưng
Ngưng tiếng ngày đau đớn
Ngưng tiếng đêm khắc khoải
Ngưng hết một chuỗi đời!
[]*

VÀI LỜI.

Trần trọc suốt đêm **thứ Hai May 11/2021**, đến gần sáng mới ngủ được. Trong mơ, thấy đang gặp lại anh Thuận Văn Chàng tại một nơi không hẳn là một ngôi nhà mà là một quảng trường rộng rãi vui nhộn. Anh đến ngồi cạnh tôi ở một cái bàn dài, nở nụ cười thân thiết. Nhìn quanh, thấy nhiều người qua lại, đèn đuốc sáng choang, hình như là một buổi hội nào đó của người Chàm.

Tôi vui lắm, nói với anh:

“Anh khác hẳn những người ở đây, mặt anh đẹp hơn, tướng anh sang hơn, da anh sáng hơn họ.”

Tôi cũng nói:

“Em có thể ở lại mà không sợ...”

Thế rồi tỉnh giấc. Tỉnh xong lại cứ lừng lơ nhớ đến giấc mơ.

Thật lạ! Anh tử trận tại Quảng Trị ngày 27 tháng Năm 1967. Từ ấy tôi rất ít khi nghĩ đến anh. Bây giờ cũng tháng Năm (ngày 12) ở Mỹ. Có phải đó là điềm báo rằng “tôi sắp chết”?

[]

Bình luận:**Diễm Châu, Nha Trang:**

Anh Chàng nhắc là sắp đến ngày giỗ đó chị.

TTBG:

Lạ rằng cứ mỗi tháng Năm dương lịch là chị lại nhớ da diết Sài Gòn với những cơn mưa dầm. Những cơn mưa làm liên tưởng xót xa gót chân các người lính trận vùng hỏa tuyến thuở ấy... Ai có chào đời và lớn lên trong thời điểm đó của đất nước mới HIỂU được... Lúc nhận tin anh Chàng chết, chị mới 19 tuổi. Cũng đủ lớn để hiểu ra nỗi đau lòng của bà mẹ Quê Hương trong cuộc chiến nổi da xáo thịt giữa các đứa con.

Bây giờ hễ nghĩ đến Việt Cộng và Phan Rang với câu chuyện tên Đ.L. thì chị rất ngao ngán. Nhưng hình ảnh và cái chết anh Thuận Văn Chàng vẫn là hình ảnh rất đẹp (và buồn) trong ký ức chị.

□